

*Hien Truong
Tot Ae*

DUONG HUYEN
DA HANG

TRUYENFULLON

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3: Leo Núi

Chương 4: Có Việc, Nhờ Cô Giúp!

Chương 5: Chúng Ta Sẽ Không Chia Tay

Chương 6: Mời Cô Ăn Nửa Thang Beefsteak

Chương 7: Tôi Tên Mạc Nam Tuần

Chương 8: Hẳn Lại Xuất Hiện

TRUY HỒN - HIỆN TRƯỜNG TỘI ÁC

Đường Huyền
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Trong một con hẻm nhỏ thuộc thành phố Lam Ninh, một giọng nữ vang lên lạnh lạnh.

“Chiều cao khoảng 178cm, nặng khoảng 75kg ...” Thanh âm ngừng lại, Tô Mộc Hề ngồi ở phía sau chiếc bàn gỗ, đôi mắt khép hờ, khẽ nhíu mày.

Người đàn ông ngồi đối diện với cô trên chiếc ghế gỗ, giọng gấp gáp: “Không cần miêu tả những thứ này, cậu nói thẳng cho tớ biết hiện trường án mạng nạn nhân chết như nào là được rồi.”

Tô Mộc Hề mở mắt, liếc nhìn người đàn ông kia.

Đây là người bạn duy nhất của cô ở thành phố Lam Ninh này, Giang Tín Chi, vóc người cao to, tướng mạo anh tuấn, quan trọng nhất là có cơ bụng, có đường nhân ngư. Con gái thời nay yêu thích nhất là tuýp đàn ông dạng này, nhưng đối với Tô Mộc Hề thì chỉ có cảm giác buồn bực.

Trong tay Tô Mộc Hề là nút áo sơ mi màu đen, cô coi đó như một món đồ chơi, lặng im thưởng thức dưới ánh đèn: “Nút áo này chất lượng rất tốt, là hàng cao cấp. Chủ nhân của nó ắt hẳn là người có tiền, có phẩm vị.”

Giang Tín Chi mất hết kiên nhẫn lên, vỗ bàn: “Tô Mộc Hề! Cậu nói mấy thứ này tớ đều biết. Tớ không có nhiều thời gian, cậu nói mau, xong việc tớ còn có việc!”

Ánh mắt Tô Mộc Hề vẫn dán chặt vào cúc áo màu đen, sau khi a một tiếng, lại im lặng.

“Cậu đòi tiền???” Giang Tín Chi biết rõ lý do cô do dự, trợn trừng mắt, “Tớ và cậu làm bạn nhiều năm, biết bao nhiêu lần, lần nào cũng lấy tiền!”

Tô Mộc Hề chậm rãi đáp lời: “Bạn bè lại càng phải đòi tiền, chỉ có tiền mới có thể củng cố tình hữu nghị của chúng ta.”

Thanh âm của Tô Mộc Hề vang lên hùng hồn, Giang Tín Chi buộc phải khoan nhượng: “Được, được, nào cậu nói tiếp đi!”

Lúc này cô mới thỏa mãn, một lần nữa nhắm mắt lại: “Nạn nhân chết trong một đêm gió lớn, trong căn phòng rất rộng, cửa khóa. Đây là chiếc nút áo nằm lặng im trên áo sơ mi, khi ấy nó vẫn chưa bị bung ra. Chủ nhân của nó ngủ trên giường. Một người đàn ông khác tiến vào, một thân âu phục đen, giày da, áo sơ mi trắng, không đeo cà vạt, trong tay hảnh cầm một con dao gọt trái cây ...”

Lần nào cũng vậy, Tô Mộc Hề luôn luôn miêu tả cực kỳ chi tiết, người nóng nảy như Giang Tín Chi buộc phải nhẫn nhịn, kìm nén đến mức tay nắm chặt thành quả đấm ... Anh ta sắp nhịn không nổi rồi.

“Hảnh đi đến bên giường, đâm chết chủ nhân của nó. Tổng cộng đâm mười chín nhát. Hảnh bật đèn, trên giường, trên chăn, còn có cả trên mặt hảnh ... tất cả đều là máu, một màu máu đỏ tươi” Tô Mộc Hề vẫn nhắm mắt, tựa như cô đang chứng kiến được cảnh tượng lúc đó, có thể kể lại một cách rất sinh động.

Đúng lúc này, Giang Tín Chi không thể chịu đựng được, cắt ngang lời cô: “Tô Mộc Hề! Cậu có thể bớt chi tiết đi một chút được không?”

Tô Mộc Hề mở mắt, trừng mắt nhìn anh ta: “Giang Tín Chi, cậu muốn tôi ‘Hoàn nguyên hiện trường gây án’, tôi hoàn nguyên hiện trường gây án. Tôi hỏi hết câu này đến câu kia, nút áo cũng cần có thời gian để nhớ lại chứ, cậu gấp gáp cái gì? Bình thường cậu phá án cũng sốt ruột như thế sao?”

Dứt lời, Tô Mộc Hề lại khép mắt: “Nút áo nói, hung thủ cao khoảng 1m82, nặng từ 78-80 ký, rất cao lớn, anh tuấn” Sau đó cô mở mắt, cấp tốc lấy bút căn cứ theo mô tả của nút áo, họa ra một tấm ảnh.

Tay nghề vẽ vời của Tô Mộc Hề chẳng ra sao, qua nhiều năm cũng bị những chuyện thế này mà bức thành chuyên nghiệp. Từ một người ‘vẽ bù vẽ quý’, đến bây giờ đại khái cũng có thể vẽ được nên hình, nên dạng.

Giang Tín Chi liếc mắt nhìn bức vẽ, bao nhiêu năm ‘cô họa sĩ’ này lên tay không ít, Giang Tín Chi cũng không đành lòng chê bai.

Dựa vào trình độ của Tô Mộc Hề, nhưng vẫn có thể nhìn ra đối phương đúng là một người tuấn tú.

“Cám ơn! Tớ đi trước!” Giang Tín Chi đứng dậy, gấp tấm ảnh bỏ vào trong túi áo, vội vã ra ngoài.

Tô Mộc Hề gọi theo: “Đừng quên tiền!”

Giang Tín Chi: “Yên tâm! Không đâu!”

Tô Mộc Hề là một trong những thiếu nữ hội độc thân. Cô mở một cửa hàng nho nhỏ cuối con hẻm hẻo lánh. Tên cửa hàng là Hắc Điểm, ngành kinh doanh cái gì cũng làm, chỉ cần ‘chủ tiệm’ là Tô Mộc Hề đây đồng ý.

Dĩ nhiên, làm việc nhiều nhất với cô chính là Giang Tín Chi. Mỗi lần cảnh sát phá không được đại án đều đến nhờ cô giải quyết.

Cô có một năng lực thần kỳ, bất luận thả đồ vật nào trước mặt cô, cô đều có thể nói chuyện được với nó, hiểu chúng nó. Lần này, Giang Tín Chi đưa cho cô một chiếc nút áo, là chiếc nút nằm trên áo sơ mi của nạn nhân, dĩ nhiên có thể hỏi ra được chuyện xảy ra khi ấy.

Về phần tại sao cô có năng lực này, chính bản thân cô cũng không biết.

Giang Tín Chi đi rồi, cô liền đóng cửa tiệm. Ngày hôm nay, ‘dọa nạt’ được Giang Tín Chi, cô đã xoay đủ tiền sinh hoạt trong nửa tháng, bây giờ chỉ cần tiền về đến túi là được.

Đóng cửa xong, cô cười 'con lừa'* mới mua cách đây một tháng đi vào trung tâm thành phố, vào một nhà hàng Tây Âu, gọi một phần beefsteak cô thích nhất, kết hợp với một chai vang đỏ.

*tiếng lóng của Trung, ý chỉ chiếc xe đạp điện

Nói về Tô Mộc Hề, cô là người có chút cố chấp. Thí dụ như chuyện beefsteak này đi, ăn bữa nào cũng không được mà nhất định là buổi tối, nếu không sẽ mất ngủ cả đêm. Đồng thời còn phải chuẩn bị cả vang đỏ, không phải vậy sẽ mất hứng.

Tiếng nhạc du dương trong nhà hàng cao cấp khiến thực khách cho dù gấp gáp đến mức nào cũng phải thả chậm lại bước chân.

Tô Mộc Hề chọn vị trí ngồi cạnh cửa sổ. Trời tối dần, bên ngoài ánh đèn muôn màu thi nhau thấp sáng. Cô liếc mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố lấp lánh ánh đèn, cũng có thể nhìn thấy bản thân của mình phản chiếu trong kính cửa.

Mái tóc đen dài cột thành đuôi ngựa, ngũ quan cân đối nhưng không được coi là mỹ nữ, chỉ có thể dùng từ thanh tú để hình dung. Đôi mắt đen tuyền, trong vắt, sinh động. Chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản, ôm lấy vòng một căng tràn sức sống.

Tô Mộc Hề cảm thấy mình rất đẹp, cũng nhờ vóc dáng chuẩn đã tăng thêm phân lượng cho cô.

Nâng ly rượu đỏ, đôi môi mỏng dán lên miếng pha lê mỏng manh, trông cực kỳ gợi cảm; thế nhưng ánh mắt của cô lại bị một người đàn ông trẻ tuổi vừa tiến vào thu hút.

Đó là một người đàn ông tuấn tú, gương mặt trắng trẻo, ngũ quan tinh xảo, dưới hàng mày kiếm là đôi mắt hoa đào cực đẹp, đầy mê lực. Dáng dấp cao lớn, mặc âu phục đen, áo sơ mi trắng, không đeo cà vạt.

Bước đi của anh ta rất tao nhã, tiến đến một góc, ngồi xuống.

Tô Mộc Hề nhếch miệng, nghĩ thầm, cơ hội moi tiền của Giang Tín Chi lại đến.

Cô lấy điện thoại, gọi cho Giang Tín Chi.

Rất lâu mới có người nhận điện, truyền đến bên tai là âm thanh ồn ào phía Giang Tín Chi: “Mộc Mộc, bây giờ tớ đang bận phá án, không rảnh cùng cậu ăn beefsteak.”

Phần lớn các cuộc gọi cho Giang Tín Chi đều là rủ anh ta đi ăn beefsteak với cô. Dù sao một người ăn cũng tẻ nhạt.

Thế nhưng lần này không giống vậy, Tô Mộc Hề thì thầm: “Có manh mối quan trọng cung cấp cho cậu, cậu có muốn lấy không?”

Giang Tín Chi đầu dây bên kia sững sờ: “Manh mỗi gì?”

“Mời tớ nửa tháng ăn beefsteak.” Tô Mộc Hề không chút lưu tình.

Giang Tín Chi rửa thầm trong bụng, chần chừ một lát, rồi đồng ý.

Tô Mộc Hề khẽ cười: “Người đàn ông đó đang ở nhà hàng Pháp!”

Nhà hàng Pháp này là nhà hàng Tô Mộc Hề thường đến ăn, nghe xong, Giang Tín Chi lập tức cúp điện thoại, dẫn người đến.

Tô Mộc Hề đặt điện thoại lên bàn phía tay phải, úp mặt điện thoại xuống. Kế đến, cô dùng tay trái cầm xiên, tay phải cầm dao, nhẹ nhàng cắt từng

miếng beefsteak. Cô thích cắt hết thịt bò thành từng miếng nhỏ, sau đó mới từ từ thưởng thức.

Vừa cắt chưa được hai miếng, thì có người tiến đến đối diện cô, bóng người che khuất một mảng, sau đó đối phương ngồi xuống.

Tô Mộc Hề nheo mắt nhìn, không ngờ chính là người đàn ông đó.

TRUY HỒN - HIỆN TRƯỜNG TỘI ÁC

Đường Huyền
www.dtv-ebook.com

Chương 2

“Người đẹp, không ngại ngồi chung chứ?” Hãn nở nụ cười, đôi mắt hoa đào khẽ nhúu.

Tô Mộc Hề giật mình, đảo mắt nhìn vị trí vừa rời của hãn. Thì ra đã có người ngồi rồi, là một cặp vợ chồng trẻ có một đứa con nhỏ.

“Cuối tuần đông quá, tôi vừa nhường chỗ cho cặp kia!” Hãn cười cười giải thích, nụ cười đẹp lạ thường, tựa như một thiếu niên trong tranh vẽ.

Đối với người đẹp, Tô Mộc Hề luôn không có sức đề kháng cho dù đối phương là hung thủ giết người.

Cô nở nụ cười, vui vẻ đồng ý.

“Cám ơn!” Anh chàng đẹp trai nói tiếng cám ơn, thanh âm trầm thấp tựa như lông vũ, gãi gãi nhẹ vào tim Tô Mộc Hề.

Tô Mộc Hề âm thầm thở dài một hơi, một người ‘soái’ thế này tại sao lại là hung thủ giết người cơ chứ.

Tô Mộc Hề vừa cắt thịt bò vừa nghĩ, con dao hình như hơi cùn, cắt hoài vẫn không đứt.

“Tôi giúp cô!” Người đàn ông ngồi phía đối diện đưa hai tay ra, muốn kéo chiếc đĩa về trước mặt mình.

Tô Mộc Hề cự tuyệt: “Không cần! Tôi thích tự mình làm!”

Người đàn ông thu tay về, cũng chẳng cảm thấy lúng túng, trên môi vẫn đượm ý cười: “Cô tên gì, tôi nghĩ chúng ta có thể kết bạn với nhau!”

Tô Mộc Hề gọi phục vụ: “Anh phục vụ! Con dao này hơi cùn, có thể đổi giúp tôi một con khác không?”

Người phục vụ rời đi, Tô Mộc Hề mới trả lời hẳn: “Tôi nghĩ sau này chúng ta sẽ không có cơ hội gặp mặt.” Thanh âm nhàn nhạt nhưng đầy cương quyết.

Phục vụ nhanh chóng thay con dao mới, Tô Mộc Hề nhẹ nhàng cắt được miếng thịt bò.

“Chúng ta nhất định sẽ gặp lại!” Hẳn khẳng định, đôi mắt hoa đào phảng phất ý cười.

Tô Mộc Hề không lên tiếng. Chẳng bao lâu sau, có một nhóm người tiến vào nhà hàng. Cô nhận ra, là cảnh sát mặc thường phục, trong đó có Giang Tín Chi.

Cảnh sát đưa thẻ ngành cho quản lý nhà hàng, sau đó nhanh chóng tiến về hướng bên này.

Tô Mộc Hề cắt xong miếng bò cuối cùng, đặt dao xuống. Ba anh cảnh sát đứng bên cạnh người đàn ông, rút thẻ ngành.

Giang Tín Chi trông thấy Tô Mộc Hề và hung thủ giết người ngồi đối diện nhau trên cùng một bàn, anh ta thoáng chút kinh ngạc nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Tô Mộc Hề liếc mắt nhìn Giang Tín Chi ra hiệu, ý muốn nhắc anh ta không được phép quên công của cô. Tiếp theo cô nhấp một ngụm rượu đỏ, ăn từng miếng từng miếng beefsteak, không coi ai ra gì.

Người đàn ông đưa mắt nhìn Tô Mộc Hề một cái, đứng dậy, sửa sang lại âu phục: “Đi thôi!” Chẳng tỏ vẻ sợ hãi, còn có thể nói là hãnh rất ung dung.

Mấy anh cảnh sát đứng đó cũng sững sờ, một lát sau còng tay hãnh lại, đưa khỏi nhà hàng.

Quá trình này không vượt qua năm phút, cũng chẳng gây náo loạn nơi đây.

Tô Mộc Hề nhìn qua kiếng cửa sổ, đưa mắt nhìn dưới lầu. Ánh đèn xe cảnh sát lập lòe, mơ hồ có người mở ra, một bóng đen tiến vào trong. Xe đóng cửa, trong nháy mắt ấy, Tô Mộc Hề cảm giác được người đàn ông kia cười với cô.

Cô cảm thấy sợ, lập tức thu tầm mắt.

Trong phòng ăn lại vang lên khúc nhạc dạo, Tô Mộc Hề cũng không để chuyện này trong lòng. Dùng xong bữa tối, cô cười lừa đi dạo trung tâm thành phố một vòng rồi mới nhàn nhã quay về.

Tô Mộc Hề trọ ở một khu chung cư cũ kỹ. Vì quá cũ nên chẳng có bao nhiêu người ở, nhưng đó chính là lý do một người ưa thanh tịnh như Tô Mộc Hề chọn nơi này.

Tắm rửa xong xuôi, cô lên giường đọc sách, rồi từ từ ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng, cô cảm giác có đôi bàn tay của ai đó di chuyển khắp thân người cô, động tác nhẹ nhàng, tựa như lông vũ, trêu chọc cô.

Tô Mộc Hề đột ngột mở mắt, ánh đèn trong phòng nhấp nháy, trên giường cô bỗng xuất hiện một người đàn ông.

Chính là hung thủ giết người cô gặp ở nhà hàng!

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt hoa đào lóe sáng, còn tay của hắn đang đặt lên ... ngực của Tô Mộc Hề.

Tô Mộc Hề kinh hãi, muốn nhấc chân đá mạnh vào đũng quần hắn nhưng lại bị hắn kiềm chặt. Hắn đưa đầu gối, ra sức đè hai chân cô lại, lực rất mạnh khiến cô không thể cựa quậy.

“Tao đã nói rồi, chúng ta sẽ còn gặp nhau.” Hắn cười cười, bàn tay chạm vào eo cô.

Tô Mộc Hề trợn tròn mắt, toàn thân đổ mồ hôi lạnh nhưng không tài nào thoát khỏi hắn.

Khi hắn chạm lên môi cô, cảm xúc lạnh lẽo ập đến, Tô Mộc Hề giật mình, run sợ, mở mắt ra một lần nữa.

Cô vẫn nằm tựa thành giường, trán lấm tấm mồ hôi, quyển sách đang cầm trên tay rơi xuống giường, chiếc đèn đầu giường vẫn sáng.

Là mơ ... Một giấc mơ rất chân thực.

*

Nửa tháng sau, Giang Tín Chi đến tiệm Hắc Điểm của Tô Mộc Hề, cô đang ngồi ngủ gà ngủ gật sau chiếc bàn làm việc.

Hình dung cửa tiệm của Tô Mộc Hề chỉ có thể dùng một chữ Loạn.

Tiệm không lớn, chỉ chừng hai ba chục mét vuông, phía nam có một cửa sổ nhỏ, tường để nguyên xi măng xám. Tô Mộc Hề thuộc dạng tiết kiệm, chẳng chịu bật đèn nên nơi đây lúc nào cũng mờ mờ tối tối.

Ngoại trừ phía tường đặt cửa ra vào, ba mặt tường còn lại đều là những kệ sách to nhỏ.

Kệ sách đối diện tường là lớn nhất, những ô vuông lớn bé khác nhau, bày biện đủ thứ, từ sách cổ đến sách hiện đại, vài ba món đồ cổ như: đồng hồ, bình hoa, ngọc thạch Xếp đặt tùy tiện, phủ một lớp bụi mỏng.

Kệ sách bên phải thì nhỏ hơn một chút, chỉ có hai chiếc hộp, hộp đều có khóa, bên trong là thứ gì Tô Mộc Hề chưa bao giờ nói. Giá sách này là bụi bặm nhiều nhất, quanh năm chẳng có ai thêm đụng tới.

Tô Mộc Hề ngồi ở bên trái, kệ sách phía bên này chỉ toàn sách là sách. Có lẽ vì là nơi cô hay ngồi nhất nên kệ khá sạch sẽ, nhưng cũng khá lộn xộn.

Trước kệ sách là chiếc bàn cổ màu đỏ sậm, hai chiếc ghế bằng gỗ đàn hương*, một là Tô Mộc Hề đang ngồi, cái kia dành cho khách.

Giang Tín Chi từng đùa đùa nói đến ngày nào đó nếu Tô Mộc Hề nghèo đến mức không có tiền ăn beefsteak thì có thể bán bộ bàn ghế này đi. Lúc đó, Tô Mộc Hề chỉ lờm anh ta một cái, không nói gì.

Tiếng bước chân của Giang Tín Chi đánh thức Tô Mộc Hề.

“Sao?” Tô Mộc Hề đưa mắt nhìn anh ta: “Lại có vụ án lớn?”

Giang Tín Chi ngồi trước bàn đọc sách: “Không có! Có thứ tốt cho cậu!” Dứt lời, anh ta rút mấy tấm phiếu đặt lên bàn.

Tô Mộc Hề định thần nhìn lại, thì ra là phiếu giảm giá của nhà hàng Pháp, cô nở nụ cười hài lòng, cất chúng vào trong ví: “Cám ơn!”

“Mộc Mộc, cuối tuần rảnh rồi, cùng đi leo núi nhé?” Khi hỏi câu này tay Giang Tín Chi nắm thành quyền, đặt lên đùi, có chút lo lắng.

“Được!” Tô Mộc Hề vui vẻ nhận lời.

Cô thoải mái đồng ý như vậy khiến Giang Tín Chi kinh ngạc, gương mặt nhất thời lộ ra ý cười: “Vậy cuối tuần tớ qua nhà đón cậu!”

Tô Mộc Hề gật đầu, rồi lên tiếng hỏi: “Hung thủ bắt được lần trước, xử quyết sao?”

*Đàn hương là một loại gỗ cực quý hiếm đã được Ấn Độ coi là cây hoàng gia (một số quốc gia được coi là hơn quý hơn vàng) với những giá trị có một không hai đã được công bố nhưng có một giá trị khác mà không phải ai cũng biết đã làm nên thương hiệu của loại “vàng xanh” này đó là ý nghĩa tâm linh mà không chỉ Ấn Độ, Trung quốc và các quốc gia khác vẫn lưu truyền và gìn giữ.

TRUY HỒN - HIỆN TRƯỜNG TỘI ÁC

Đường Huyền
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Leo Núi

Giang Tín Chi sững người, Tô Mộc Hề đã bắt đầu quan tâm đến những chuyện này từ khi nào vậy? Nhưng anh ta cũng không suy nghĩ nhiều, đáp lời cô: “Chưa, tuần sau mới xử, làm sao?”

“Kẻ đó là tên biến thái, nạn nhân đã chết rồi còn đâm thêm nhiều nhát, cuối cùng còn lột hết quần áo.” Tô Mộc Hề tựa lưng vào ghế, nhớ lại cảnh tượng hiện trường khiến người ta hoảng sợ, nhưng trên hết vẫn là giấc mộng quỷ dị kia của cô.

Nửa tháng nay, đêm nào cô cũng mơ thấy người đàn ông kia. Hắn nói chuyện với cô rất nhiều: đàm luận về sở thích của hắn, những chuyện kỳ thú hắn gặp, thỉnh thoảng lại hôn cô.

Tựa như âm hồn bất tán, dây dưa cô suốt nửa tháng trời.

Tô Mộc Hề nghĩ, chỉ cần chờ đến khi hắn bị xử quyết là sẽ đỡ nên mới hỏi câu này.

*

Thứ bảy, Giang Tín Chi đúng giờ đến đón Tô Mộc Hề.

Tô Mộc Hề mặc một chiếc áo thun trắng, ôm sát vòng eo nhỏ nhắn, kết hợp cùng chiếc quần jean bó màu xanh lam, lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp. Cô đi đôi giày thể thao màu trắng, tóc cột đuôi ngựa, đeo trên vai chiếc balo màu đen. Cả người cô trông tràn đầy sức sống.

Giang Tín Chi cho xe đậu ở dưới lầu. Sau khi Tô Mộc Hề lên xe, anh ta không nhịn được bèn lên tiếng: “Cậu trọ ở cái khu cũ nát này chẳng biết đến lúc nào thì sập.”

“Cậu đang nguyên rủa tớ chết à?” Tô Mộc Hề nghiêng răng nghiêng lợi.

Giang Tín Chi cười ha hả: “Không phải không phải, chỉ muốn nhắc cậu nên chuyển chỗ an toàn hơn.”

Tô Mộc Hề lờm anh ta, dựa vào thành ghế: “Nơi đây rẻ, không sánh được với mấy tay công tử nhà giàu như cậu, làm gì có tiền dư mà đổi sang chỗ khác.”

Ba của Giang Tín Chi mở công ty riêng, mẹ làm kế toán, gia cảnh cực kỳ khá giả, có nhà, có xe. Thế nhưng, anh ta lại đi làm một cảnh sát hình sự bé tẹo trong Cục Cảnh Sát thành phố Lam Ninh. Đây là điều khiến Tô Mộc Hề cảm thấy khinh bỉ nhất ... Đúng là kẻ có tiền không hiểu được người nghèo khổ.

“Nếu như cậu bỏ cái tật xấu mê ăn bò beefsteak đi thì kiểu gì cũng đủ tiền đổi chỗ ở!” Giang Tín Chi cất lời.

Tô Mộc Hề chỉ hừ một tiếng. Bò beefsteak đối với cô như thuốc phiện. Cô can tâm tình nguyện sa vào đó, có chết cũng không từ bỏ.

Giang Tín Chi chẳng hiểu nổi tính cố chấp này của cô nhưng chẳng nói thêm lời, đổi sang đề tài khác: “Ngày hôm nay chúng ta leo núi Cửu Hoa, qua đêm trên núi.”

“Qua đêm trên núi?” Tô Mộc Hề ngạc nhiên, hàng mày thanh tú khẽ nhíu.

“Đúng, lều vải đều chuẩn bị giúp cậu hết rồi, còn có beefsteak, rượu vang ở cốp xe.” Vừa nói Giang Tín Chi vừa đánh một vòng bánh lái sang

trái.

Tô Mộc Hề không nói nữa.

Tối hôm qua cô lại nằm mơ, lại mơ thấy người đàn ông kia. Hắn hôn cô, ngón tay mạnh mẽ bóp chặt cằm cô. Đôi môi mỏng của hắn lạnh, rất lạnh, tựa như một khối băng. Đầu lưỡi hắn chui vào khoang miệng cô, cảm giác buồn nôn khiến đầu cô tê rần. Vì giấc mộng ấy mà cả đêm cô ngủ không ngon. Lúc này, cơn buồn ngủ ập đến, từ từ ngủ thiếp đi.

Một tiếng sau xe dừng ở dưới chân núi Cửu Hoa, Giang Tín Chi lay Tô Mộc Hề dậy.

Tô Mộc Hề dụi dụi hai mắt, ngáp một cái rồi xuống xe. Trông thấy có một người khác, Giang Tín Chi đang chào hỏi đối phương.

Người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, quần tây màu đen. Vóc dáng khá cao, thân hình hơi gầy. Đường nét, ngũ quan rõ ràng, thanh tú. Đôi mắt đen láy, thâm sâu tựa biển, nhìn không thấy đáy.

Anh đứng dưới tán cây, tay trái chấp sau lưng, tay phải đặt hờ trên bụng, bóng lưng thẳng tắp. Khi Giang Tín Chi chào hỏi, anh cũng chỉ khẽ gật đầu, gương mặt không có biểu hiện gì.

“Đây là đồng nghiệp của tớ ở Cục cảnh sát, Cố Dĩ Bạch, là một pháp y.” Giang Tín Chi giới thiệu: “Đây chính là người tớ đã từng nhắc qua với cậu, ‘nội gián của tớ’, Tô Mộc Hề.”

Chuyện Tô Mộc Hề có khả năng đặc biệt, cô chỉ kể cho Giang Tín Chi nghe, cũng bắt anh ta không được kể cho ai. Do vậy mọi người chỉ biết cô là nội gián của anh ta.

“Xin chào!” Tô Mộc Hề khẽ mỉm cười, duỗi tay phải ra hướng về phía Cố Dĩ Bạch.

Cố Dĩ Bạch tựa như chẳng nhìn thấy cánh tay của Tô Mộc Hề, chỉ gật đầu, rồi cầm chiếc balo trên đất khoác lên vai, hai tay đút túi quần đi về phía trước.

Tô Mộc Hề nhếch miệng, thu tay về.

“Cậu ấy là như vậy, không giỏi giao tiếp.” Giang Tín Chi lúng túng giải thích: “Cậu không cần để ý đến cậu ấy, coi như không khí là được rồi.”

Giang Tín Chi ra phía sau xe, lấy balo đưa cho Tô Mộc Hề, còn của anh ta, anh ta khoác lên lưng.

Tô Mộc Hề tỏ vẻ không thích: “Cậu bắt tớ xách đồ nặng như vậy?”

Giang Tín Chi sững sờ, rồi cũng cầm lấy chiếc balo của cô khoác lên vai: “Được! Đại tiểu thư, để tôi cầm giúp tiểu thư.”

“Tất nhiên là cậu cầm rồi. Vì cậu không chịu nói trước là ngủ trên núi, nếu vậy chắc chắn tớ sẽ không đến.” Tô Mộc Hề nhướn nhướn mày, tiến thẳng về phía trước.

Thể lực Tô Mộc Hề không tốt, tuy rằng có Giang Tín Chi trợ giúp nhưng đến nửa đường, cô không thể nhúc nhích, ngồi trên một phiến đá lớn.

“Nghỉ ngơi một lúc đi!” Giang Tín Chi nói lớn với người vẫn đi như bay ở đằng trước.

Cố Dĩ Bạch dừng bước, lãnh đạm quay đầu nhìn. Sau đó, anh cũng ngồi trên một phiến đá, lẳng lặng chờ.

Giang Tín Chi đưa cho cô một bình nước, bản thân anh ta đeo hai chiếc balô, lại còn phải chăm sóc Tô Mộc Hề, thấy cũng tội tội.

Mười phút sau, giọng điệu hờ hững của Cố Dĩ Bạch vang lên: “Bây giờ đã là mười hai giờ rưỡi, chúng ta nhất định phải lên được đỉnh núi trước khi

mặt trời lặn, đồng thời phải dựng lều bạt. Thời gian không có nhiều.”

Dứt lời, Cố Dĩ Bạch đứng lên, dứt hai tay vào túi quần, rời đi.

Tô Mộc Hề và Giang Tín Chi miễn cưỡng phải đuổi theo tốc độ của anh. Được nửa giờ thì không chịu nổi, Cố Dĩ Bạch đành chậm lại bước chân để bọn họ có thể theo kịp, chẳng nói lời nào, lấy một chiếc balo trên vai Giang Tín Chi.

Lên đến đỉnh núi, bọn họ chọn một khoảnh đất trống dựng lều. Tô Mộc Hề mệt đến mức không nâng được tay, Giang Tín Chi và Cố Dĩ Bạch chỉ còn cách là phải giúp cô làm.

“Tớ không nên cùng theo cậu lên núi.” Bây giờ Tô Mộc Hề cảm thấy rất hối hận.

“Tớ cũng cho rằng không nên đưa cậu đi cùng” Giang Tín Chi nhận ra Tô Mộc Hề yếu hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh ta, kéo tốc độ của anh ta lại.

Cố Dĩ Bạch nhàn nhạt liếc nhìn Giang Tín Chi một cái. Gương mặt trắng nõn của anh ta phiếm hồng, hơi thở gấp gáp, có lẽ cũng khá mệt.

Sau khi dựng lều xong, mặt trời đã lặn, màn đêm dần buông.

Giang Tín Chi đốt lửa, lại nướng bò beefsteak, khui rượu vang cho Tô Mộc Hề.

“Mộc Mộc, beefsteak của cậu xong rồi!” Giang Tín Chi gọi lớn.

“Không cần cậu kêu!” Tô Mộc Hề bò ra khỏi lều, cô đã sớm ngửi thấy mùi bò beefsteak.

“Này!” Giang Tín Chi đưa đĩa cho cô, “Ăn được không? Làm kiểu ‘bảy phần chín’ tớ không rành, cậu ăn tạm vậy!”

Tô Mộc Hề rất đói, không thèm để ý đến Giang Tín Chi, vùi đầu ăn.

Giang Tín Chi chế mì, thả hai thanh xúc xích hun khói, lấy ra túi bò khô để bên cạnh. Còn Cố Dĩ Bạch ngồi cách đó không xa, ăn bánh quy và uống nước suối.

Ánh lửa chiếu lên người anh, chiếc áo sơ mi trắng tựa hồ cũng biến sắc, khuôn mặt anh vẫn thanh tú, sạch sẽ. Khi ăn, trông anh rất yên tĩnh và chuyên chú.

“Dĩ Bạch! Cậu ăn mì không?” Giang Tín Chi ngồi xuống bên cạnh Cố Dĩ Bạch.

“Không cần!” Cố Dĩ Bạch từ chối, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Tô Mộc Hề.

TRUY HỒN - HIỆN TRƯỜNG TỘI ÁC

Đường Huyền
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Có Việc, Nhờ Cô Giúp!

“Cậu thích cô bé này?” Cố Dĩ Bạch lên tiếng.

Giang Tín Chi đang chăm chú ăn mì, vội vàng nuốt xuống, khẽ nở nụ cười, không phủ nhận.

“Cậu rất tốt, dẫn cô ấy leo núi, chăm sóc cô ấy. Nhưng không nên có suy nghĩ cô ấy kéo chân cậu lại.” Cố Dĩ Bạch nhàn nhạt nói.

Giang Tín Chi sững người, sắc mặt khẽ biến, liếc Cố Dĩ Bạch một cái, hơi xấu hổ. Anh ta không ngờ thể lực Tô Mộc Hề lại kém đến như vậy nên mới có ý nghĩ: bởi vì cô mà anh mới bị kéo chậm ở phía sau, bị Cố Dĩ Bạch bỏ xa một đoạn dài.

“Hi vọng cậu sớm theo đuổi được cô ấy!” Cố Dĩ Bạch nói bằng giọng nhưng ngữ khí khá nghiêm túc.

“Cám ơn!” Giang Tín Chi thoải mái đáp lời.

Tô Mộc Hề ăn hết phần beefsteak và uống rượu vang. No nê, cô đứng lên đi về phía lều của mình, không chú ý đến câu chuyện của hai người bọn họ.

Ba người dựng ba chiếc lều vải hình tam giác, mỗi người một lều, chính giữa là đồng lửa trại.

Nửa đêm, Tô Mộc Hề mắc tiểu. Cô mơ mơ màng màng cầm đèn pin ra khỏi lều, tìm một nơi để xả.

Đi xong, kéo khóa quần chỉnh tề, liền nghe phía sau có tiếng bước chân rất nhẹ.

Tô Mộc Hề giật mình, cô xoay người, trông thấy Cố Dĩ Bạch đứng phía sau lưng cô, sắc mặt anh ửng đỏ nhưng biểu hiện rất hờ hững.

Tô Mộc Hề ngượng ngùng, nhìn Cố Dĩ Bạch đầy cảnh giác: “Anh làm gì?”

“Nghe có âm thanh, đến xem sao!” Hai tay anh chắp sau lưng, đứng thẳng tắp.

“Anh thấy gì rồi!” Tô Mộc Hề hỏi anh, đèn pin rọi thẳng vào mặt. Cố Dĩ Bạch bị lóa sáng, đưa tay cản ánh đèn.

“Không thấy gì hết!” Cố Dĩ Bạch trả lời.

Tô Mộc Hề nửa tin nửa ngờ, nhưng trông dáng vẻ thản nhiên của Cố Dĩ Bạch không giống nói dối. Cô chuyển đèn pin về phía khác, rời đi. Khi đi ngang qua người Cố Dĩ Bạch, anh đột nhiên kéo cánh tay cô lại.

Tô Mộc Hề dừng bước, ánh mắt tò mò nhìn anh.

“Tôi có việc nhờ cô giúp!” Cố Dĩ Bạch nhìn thẳng vào mắt Tô Mộc Hề, “Nghe nói đưa đại một vật nào đó cho cô, cô đều có thể đổi thoại với chúng!”

Tô Mộc Hề khiếp sợ, giật giật lại cánh tay. Cố Dĩ Bạch buông lỏng tay, cô lợi dụng lùi về sau một bước, tạo khoảng cách với anh. Cô nheo mắt hỏi: “Giang Tín Chi nói cho anh?”

“Không phải!” Anh nói ra hai chữ, ngừng một chút rồi tiếp lời: “Cô yên tâm. Tôi sẽ không kể cho người khác, chỉ muốn nhờ cô giúp một chuyện.

Dĩ nhiên, tôi không phải kẻ vô ơn, tôi cũng sẽ giúp lại cô một chuyện. Tôi biết, gần đây cô luôn bị một giấc mơ quấy nhiễu.”

Những điều Cố Dĩ Bạch nói đều là bí mật của cô. Hơn nữa, cô chưa từng nói ra với ai. Tô Mộc Hề có cảm giác bị người khác nhìn thấu nhưng lại không nhìn ra được đối phương là người thế nào.

“Anh là ai? Anh có mục đích gì?” Tô Mộc Hề lên tiếng, ngữ khí lo lắng.

“Cô không cần căng thẳng!” Cố Dĩ Bạch chấp tay sau lưng: “Chúng ta giao dịch công bằng.”

“Không cần!” Tô Mộc Hề đáp lại, sau đó đi thẳng về phía lều của cô.

Phía sau vang lên giọng nói hờ hững của Cố Dĩ Bạch: “Nếu như cô cần, có thể liên hệ tôi.”

Đêm đó, Tô Mộc Hề vẫn mơ giấc mơ ấy, cảnh tượng trong mộng cũng thay đổi. Lần này là ở trong lều, người đàn ông đó yên tĩnh nằm bên cạnh cô, kể những câu chuyện lý thú của hã, chuyện trò rất vui vẻ.

Tô Mộc Hề thường xuyên bị tính khôi hài của hã cảm hóa, tuy nhiên khi tỉnh lại vẫn có cảm giác run sợ.

Khi tỉnh giấc, Giang Tín Chi và Cố Dĩ Bạch đã thức từ lâu, đang ăn điểm tâm.

Tô Mộc Hề đứng hướng về phía mặt trời, vắn vắn eo. Cô cảm giác có ánh mắt chăm chăm sau lưng mình, khi xoay người trông thấy ánh mắt của Giang Tín Chi và Cố Dĩ Bạch đang hướng về phía cô, tựa như muốn ám chỉ gì đó.

Tô Mộc Hề vờ như không biết, đi đến bên cạnh Giang Tín Chi, ‘cướp’ chiếc bánh bích quy trong tay anh ta.

*

Người đàn ông kia đã bị xử quyết được ba ngày, nhưng ác mộng của Tô Mộc Hề không hề giảm đi, mà trái lại thời gian còn dài hơn trước.

Việc này quấy nhiễu cô rất nhiều. Cô bắt đầu suy tính đến việc có nên liên hệ Cố Dĩ Bạch hay không. Thế nhưng lại nghĩ đến chuyện cô thắng thần tử chối anh đêm hôm đó, nếu bây giờ chủ động sang tìm anh, thì thật rất mất mặt; cho nên coi như thôi.

Cô đến nhà hàng Pháp ăn beefsteak như thường lệ, sau đó đi xe đạp điện về nhà.

Đèn hành lang lầu hai hỏng rồi, không gian trở nên âm u hơn, cô chỉ có thể mượn được ánh sáng hắt lên từ bóng đèn lầu một đi lên lầu, đến nơi lại phát hiện ở góc cầu thang có một bóng đen.

Tô Mộc Hề dừng bước chân, bàn tay đang tra khóa vào ổ cũng khựng lại, sau khi xác nhận được là ai cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Người kia từ trong bóng tối bước ra, Tô Mộc Hề nhận ra đó là Cố Dĩ Bạch, hơi ngạc nhiên.

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, trông thấy Tô Mộc Hề hai tay anh liền rút vào túi quần, tiến lên một bước.

Dưới ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt anh trắng nõn, ngũ quan thanh tú, duy chỉ có ánh mắt vẫn thâm sâu không đáy nhìn chăm chăm Tô Mộc Hề.

Đúng lúc này đèn dưới lầu đột nhiên tắt ngúm, Tô Mộc Hề không chú ý, dưới chân không biết đá phải vật gì, thốt lên một tiếng, suýt ngã xuống đất, nhưng một bàn tay ấm áp đã đỡ lấy cô.

Vì tiếng kêu sợ hãi của cô, đèn dưới lầu lại mở lên.

Bàn tay anh trắng nõn, thon dài, các đốt ngón tay rõ ràng, đang đỡ hai cánh tay của cô, lực rất mạnh, Tô Mộc Hề có thể cảm nhận được sự ấm áp tỏa ra từ đôi bàn tay anh. Cô liếc nhìn anh thật lâu.

Lúc này Cố Dĩ Bạch mới thu tay về. Hai tay luống cuống bỏ ra phía sau, sóng lưng thẳng tắp, sắc mặt phiếm hồng.

“Tại sao anh lại ở đây?” Tô Mộc Hề mở miệng hỏi, quét mắt từ trên xuống đánh giá anh một lượt.

Cố Dĩ Bạch nhìn thẳng vào mắt cô trả lời: “Dĩ nhiên là vì chuyện lần trước.”

Hôm nay Tô Mộc Hề đang dẫn đo suy nghĩ việc đi tìm anh, nhưng chỉ trong phút chốc, ý nghĩ ấy đã sớm bị cô bóp chết. Không ngờ đối phương đã tìm đến cửa.

“Giang Tín Chi nói cho anh địa chỉ của tôi?”

Ba mẹ của Tô Mộc Hề mất khi cô còn bé, sau đó lang bạt khắp nơi, chuyển nhiều chỗ ở. Nhà ở thành phố Lam Ninh này chỉ có mình Giang Tín Chi biết.

Cố Dĩ Bạch gật đầu: “Đúng!”

Tô Mộc Hề không nói thêm lời, cô mở cửa, bật đèn phòng khách, rồi quay sang Cố Dĩ Bạch: “Vào đi!”

Cố Dĩ Bạch tiến vào trong nhà Tô Mộc Hề, đảo mắt quan sát khắp phòng khách một lượt, chậm rãi nói: “Không ngờ cô là một cô gái không ưa sạch sẽ!”

Tô Mộc Hề nhíu nhíu mày, đánh giá không gian phòng của mình. Mấy ngày trước cô vừa dọn dẹp một lần, nhưng người ta đã ghét thì cái gì cũng

không vừa mắt.

“Nếu như anh ghét bỏ nơi này, bây giờ có thể ra ngoài!” Tô Mộc Hề mở cửa, ánh mắt đầy lửa giận.

“Không!” Cố Dĩ Bạch nhắc tay trái lên, ra vẻ hào phóng, ngồi trên ghế sofa, hai tay đặt trên đầu gối.

Trên ghế sofa bày đầy quần áo của Tô Mộc Hề, có bản có sạch, để lẫn lộn.

Tô Mộc Hề dùng sức đóng sầm cửa, cánh cửa cũ kỹ rơi xuống một ít bụi. Cô không nói tiếng nào đem lon nước trên khay trà vứt vào thùng rác, quần áo trên sofa thì vo lại ném trong phòng ngủ.

“Nói đi, anh muốn tôi giúp anh cái gì!” Tô Mộc Hề cũng ngồi xuống ghế sofa, tựa lưng vào thành ghế, thoải mái hơn Cố Dĩ Bạch rất nhiều.

TRUY HỒN - HIỆN TRƯỜNG TỘI ÁC

Đường Huyền
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chúng Ta Sẽ Không Chia Tay

Cố Dĩ Bạch liếc nhìn Tô Mộc Hề một cái, ánh mắt thâm thúy, vài giây sau mới lấy một chiếc vòng tay từ trong túi quần ra, đặt lên khay trà.

Vòng huyết ngọc, dưới ánh đèn màu trắng, trông màu sắc càng thêm đỏ sẫm.

Tô Mộc Hề cầm chiếc vòng lên quan sát tỉ mỉ, chất ngọc trong, có thể nhìn thấy những vết rạn li ti, cầm trên tay mát rượi. Cô không nhịn được, nở nụ cười: “Thú tốt!”

Cô ngược mắt nhìn Cố Dĩ Bạch, đáy mắt giảo hoạt. Đối với vật có tiền, cô luôn luôn yêu thích.

“Phiền cô hỏi giúp tôi, chủ nhân chiếc vòng ngọc này đáng đáp thế nào, thân phận ra sao?” Cố Dĩ Bạch hỏi.

Tô Mộc Hề đặt chiếc vòng lên khay trà, phát sinh âm thanh lạnh lạnh, tay cô chống cằm nhìn Cố Dĩ Bạch.

Không thể không thừa nhận ngũ quan Cố Dĩ Bạch rất xuất sắc, ở anh có nét gì đó rất thoải mái. Thế nhưng, biểu hiện lãnh đạm của anh tạo cho người ta có cảm giác không thể tiến lại gần, đặc biệt là đôi mắt đen láy tựa như hồ nước sâu kia tạo khiến người đối diện chỉ muốn lấy ra, nhìn thấu anh.

Cố Dĩ Bạch ho nhẹ một tiếng, Tô Mộc Hề mới ý thức được bản thân ngăm anh đến mức thất thần, lập tức thu hồi ánh mắt: “Có thể có thể, tuy

nhiên anh phải nói cho tôi biết, anh giúp tôi như thế nào?”

“Người đàn ông trong mơ cô trông thấy kia, cũng không phải là người!”
Cố Dĩ Bạch nhàn nhạt đáp lời.

Tô Mộc Hề chấn động. Chuyện quỷ thần cô tin, không một chút nghi ngờ, nhưng cô vụn vụn không ngờ đến chuyện ấy có thể phát sinh ở trên người mình.

“Đại khái hẳn là cô hồn dã quỷ dạo chơi trên thế gian này lâu lắm rồi. Mỗi ngày hẳn tiến vào trong mộng của cô, mục đích là gì tôi không biết nhưng nó tổn hại đến thân thể của cô là có thực.” Cố Dĩ Bạch chậm rãi nói tiếp.

“Vậy phải làm sao?” Tô Mộc Hề mở miệng hỏi, đôi mắt tròn xoe nhìn anh, mang theo vài phần đáng yêu.

Cố Dĩ Bạch đưa tay ra phía sau, tháo dây chuyền trên cổ ra. Tô Mộc Hề nhìn rõ, là một sợi dây có mặt bạch ngọc bình an.

“Đeo vào!” Cố Dĩ Bạch đưa nó cho Tô Mộc Hề.

“Hả???” Tô Mộc Hề lơ ngơ. Đeo cái này, có tác dụng ư?

“Đeo cái này, sau này nó sẽ không xuất hiện!” Cố Dĩ Bạch giải thích.

Tô Mộc Hề nửa tin nửa ngờ nhận lấy sợi dây bạch ngọc, nhưng cô không thể tự đeo cho mình. Cố Dĩ Bạch ghé sát vào cô một chút, đẩy mái tóc dài phía sau ra. Cằm cổ trắng trẻo, mịn màng lộ ra ngoài. Cố Dĩ Bạch đeo vào giúp cô, sau đó ngay lập tức dịch hông ra xa, chuyển sang sofa bên cạnh, kéo dẫn khoảng cách với cô. Sống lưng thẳng tắp, hai tay đặt trên đầu gối, nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt ửng đỏ.

Tô Mộc Hề không chú ý đến anh, vuốt vuốt mặt bạch ngọc. Đột nhiên có cảm giác âm ỉm, không biết là do nhiệt độ trên người Cố Dĩ Bạch lưu lại hay do bởi ngọc tính ôn hòa. Cô ngẩng nhìn một lúc sau đó bỏ vào trong cổ áo.

“Đồ vật niên đại nào?” Tô Mộc Hề một lần nữa cầm vòng tay huyết ngọc, chất ngọc tốt như vậy, nhìn qua biết là đã nhiều năm.

“Không biết!” Cố Dĩ Bạch liếc nhìn chiếc vòng trên tay cô.

Tô Mộc Hề liếc mắt nhìn anh, không hỏi thêm, nhắm hai mắt lại.

Năm phút sau, Tô Mộc Hề mở miệng: “Là đồ cổ, khoảng thời triều Hán, thuộc về một phi tần nào đó trong cung. Niên đại cụ thể vòng tay không còn nhớ rõ. Cả dáng dấp chủ nhân thế nào cũng vậy, qua lâu rồi, nó đã quên!”

Cô đặt vòng ngọc lên khay trà, vài phần bất đắc dĩ.

Cố Dĩ Bạch có hơi thất vọng: “Không thể thấy thêm được gì khác sao?”

“Đúng! Chuyện đã hơn ngàn năm, vòng tay có thể nhớ được những chi tiết kia đã quá tốt rồi!” Tô Mộc Hề nhún vai một cái.

“Không có chuyện gì, anh có thể đi rồi!” Cô đứng lên, ý tiễn khách rõ rõ ràng ràng.

Cố Dĩ Bạch gật đầu, thu lại nét mặt thất vọng, nói tiếng cảm ơn, rồi ra ngoài. Ra khỏi cửa, anh xoay người lại: “Chiếc dây bình an này cô phải đeo ba tháng, không được tháo ra!”

“Được! Ba tháng sau trả anh!” Tô Mộc Hề đồng ý, nhưng cô không nói cảm ơn Cố Dĩ Bạch. Cô cho rằng đây là điều cô đáng nhận được.

Cố Dĩ Bạch hình như nói sai rồi, con quý kia vẫn tiến vào trong mộng của cô; tuy nhiên, là lần cuối cùng.

Trong giấc mơ, hần ngồi trên ghế bên cạnh giường, bình tĩnh nhìn cô, không chớp mắt, khiến cô thâm gào thét sợ hãi trong lòng.

“Bé cưng, có lẽ tôi phải đi rồi. Người đàn ông kia quả đúng thật đáng ghét!” Ngữ khí của hần có chút oan ức, có chút thương cảm.

Tô Mộc Hề dựa người vào thành giường, không nói gì.

Dáng dấp người đàn ông rất ưa nhìn, tao nhã, rất đẹp trai. Khi cười có vài phần giống với một thiếu niên bất kham. Hần mặt âu phục đen, khi cười lại tựa như một người đàn ông thận trọng, một thân sĩ.

Hần rất khó lường. Đây chính là ấn tượng của Tô Mộc Hề về hần.

“Bé cưng, chúng ta sắp ly biệt, em có thương tâm không?” Hần ngồi lên mép giường, đôi mắt hoa đào sáng lấp lánh. “Chúng ta không chia tay, tôi rất cao hứng!”

Một con quý theo cô nửa tháng, tuy rằng hần rất tuấn tú, nhưng trong lòng cô chỉ cảm thấy kinh tởm.

“Tôi sẽ quay về!” Hần phá lên cười, nắm lấy cầm Tô Mộc Hề, ngón tay lạnh lẽo, khí lực rất mạnh.

Tô Mộc Hề biết hần muốn làm gì, cũng không tránh né, chỉ nhìn hần chăm chăm. Khi hần chuẩn bị hạ môi xuống, đột nhiên dừng lại.

Cả người hần co giật, rất thống khổ, gương mặt tuấn tú nhăn nhúm, cố gắng nhịn đau: “Người đàn ông kia thật sự quá đáng ghét. Tôi sẽ cho anh ta biến mất, như vậy sẽ không có ai quấy rối chúng ta.”

Dứt lời, hần biến mất.

Khi Tô Mộc Hề tỉnh lại, tay cô đang nắm chặt mặt bạch ngọc bình an đang đeo trước ngực.

Quãng thời gian sau đó, Tô Mộc Hề không còn mơ thấy người đàn ông kia, tháng ngày lại được tiêu diêu tự tại.

Một ngày nọ, một người đàn ông mặc âu phục và giày da đi đến chỗ của Tô Mộc Hề.

Người đàn ông đeo gọng kính đen, dáng người trung bình, là một người đàn ông bình thường.

Tô Mộc Hề đang loay hoay tìm sách ở kệ sách đằng sau.

Phía sau vang lên âm thanh của người đó.

“Cô Tô?” Người đàn ông rất lễ phép, khẽ nở nụ cười.

Tô Mộc Hề xoay người nhìn, quan sát một lúc, gật đầu chào, ngồi xuống: “À!”

Người đàn ông mặc âu phục đi giày da này Tô Mộc Hề biết. Là thư ký của chủ tịch tập đoàn Vĩnh Chính, Dương Chu Văn.

Tô Mộc Hề ngày thường còn kiêm thêm công việc giám bảo*. Dĩ nhiên, cô chẳng biết gì về đồ cổ, chỉ mượn năng lực đặc biệt của mình để giám bảo. Chủ tịch tập đoàn Vĩnh Chính yêu thích sưu tầm đồ cổ, cũng là khách hàng quen của cô.

*giám bảo: giám định những đồ vật quý giá.

“Chủ tịch Lôi lại có món đồ gì mới sao?” Tô Mộc Hề lên tiếng hỏi.

Dương Chu Văn nở nụ cười, lấy ra một hộp gỗ tinh xảo: “Cô Tô rất lợi hại!”

Chiếc hộp không lớn, hình vuông. Cô mở ra, bên trong là chiếc chén bằng sứ trắng.

Tô Mộc Hề cầm lên nhìn một chút. Chiếc chén sứ rất mỏng, rất nhẹ, có thể nhìn xuyên thấu ánh sáng. Ngoại trừ đế bát có một con dấu, bên trên không có bất kỳ hoa văn nào, chỉ là một màu trắng thuần khiết.

“Nghe nói là chén của một vị hoàng đế cổ đại đã từng dùng, phiền cô Tô nhìn phân thật giả!” Dương Chu Văn cười nói.

TRUY HỒN - HIỆN TRƯỜNG TỘI ÁC

Đường Huyền
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mời Cô Ăn Nửa Thàng Beefsteak

Đối với việc giám định đồ cổ, Tô Mộc Hề nói là bắt tay vào làm ngay. Sau khi quan sát tỉ mỉ, cô nhắm hai mắt lại, bắt đầu tiến hành đối thoại với chén sứ.

Một lát sau khi Tô Mộc Hề mở mắt ra, nhìn qua nhìn lại vài lượt, rồi cẩn thận từng li từng tí đặt nó vào lại trong hộp gỗ.

“Minh triều, đúng là đồ dùng trong cung nhưng không phải là chén Hoàng thượng dùng!” Tô Mộc Hề thẳng thắn.

Dương Chu Văn sửng ngời: “Cám ơn cô Tô!”

Chủ tịch tập đoàn Vĩnh Chính ra tay rất hào phóng, chỉ cần giám định bất cứ món đồ cổ nào, Tô Mộc Hề cả tháng chẳng cần lo đến cái ăn cái mặc. Vì vậy, sau cuộc giao dịch ngày hôm nay, cô nhanh chóng đóng cửa.

Sau khi ăn beefsteak ở nhà hàng Pháp, cô lại nhàn nhã đạp xe về nhà, phát hiện Cố Dĩ Bạch đang đứng dưới lầu chờ cô.

“Tại sao anh lại qua đây?” Tô Mộc Hề không hề thích người không có việc gì lại đến nhà tìm cô.

“Có một chuyện muốn nhờ!” Cố Dĩ Bạch đi thẳng vào vấn đề: “Cũng như lần trước, tôi có thể mời cô ăn beefsteak, nghe nói cô rất thích.”

Tô Mộc Hề cảm giác hôm nay mình va trúng thần tài rồi!

Cô mời Cố Dĩ Bạch vào trong, trong nhà còn bày bữa hơn lần trước. Cô cũng không để ý, nhưng Cố Dĩ Bạch lên tiếng: “Con gái nên sạch sẽ, lộn xộn như vậy không tốt!”

“Tôi cảm thấy rất tuyệt!” Tô Mộc Hề nhếch miệng, hơi tức giận.

“Giang Tín Chi không thích những cô gái không gọn gàng.” Cố Dĩ Bạch thẳng thắn, ngồi xuống ghế sofa.

“Có liên quan gì đến anh ta?” Tô Mộc Hề dừng dừng, rút khỏi mộng Cố Dĩ Bạch chiếc quần đùi lót, cuộn tròn, ném lên giường trong phòng ngủ.

Cố Dĩ Bạch cứng đờ, một lát sau mới lên tiếng: “Giang Tín Chi là bạn tốt nhất của tôi, thật ra anh ta ...”

Phía sau còn lời muốn nói nhưng Tô Mộc Hề đã cắt ngang: “Vừa hay ... tôi cũng là bạn tốt của anh ta!”

Tô Mộc Hề vừa nói chuyện với Cố Dĩ Bạch vừa cấp tốc dọn sơ phòng khách. Sau đó đi đến trước mặt Cố Dĩ Bạch chìa tay.

Cố Dĩ Bạch lấy ra một chiếc trâm cài tóc, đặt trên tay Tô Mộc Hề.

“Nửa tháng beefsteak!” Tô Mộc Hề nắm chặt chiếc trâm cài.

“Được!” Cố Dĩ Bạch không hề do dự.

Trâm này cũng là vật có từ rất lâu, chỉ hỏi được chủ nhân là thiên kim của một gia đình giàu có, chết oan, nhiều hơn nữa thì không thể nhớ.

Đã bị thất vọng một lần nên lần này không có cảm giác buồn bã như trước, chỉ khẽ gật đầu.

“Ngày mai bắt đầu, tôi mời cô nửa tháng beefsteak.” Cố Dĩ Bạch đứng dậy, dáng người thẳng tắp, “Mỗi ngày tôi đứng ở dưới lầu đợi cô!”

“Đừng!” Tô Mộc Hề không thích có người đến nhà cô, lại còn là người chán ghét sự lộn xộn: “Qua cửa tiệm của tôi.”

“Được! Địa chỉ của cô,” Cố Dĩ Bạch đồng ý, “Số điện thoại của tôi là 159xxxxxx, nếu như khi cô tan sở mà tôi chưa đến, cô có thể gọi cho tôi.”

Tô Mộc Hề lấy bút viết số điện thoại của anh. Được một nửa thì dừng lại, cô quên mất rồi. Thấy vậy, Cố Dĩ Bạch kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

*

Khoảng năm giờ chiều ngày hôm sau, Cố Dĩ Bạch đã xuất hiện trước cửa tiệm của Tô Mộc Hề.

Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần tây đen, vóc người cao ráo, đứng thẳng người, trong tay cầm hộp cơm.

Nhìn lướt qua hoàn cảnh trong cửa tiệm, khi thấy chiếc kệ đóng tầng tầng lớp lớp bụi anh khẽ nhíu mày: “Cửa hàng không sạch bằng nhà của cô; cô nên dọn dẹp một chút mới được, như vậy chuyện làm ăn cũng tốt hơn.”

“Không cần anh quản!” Tô Mộc Hề trừng mắt. Người đàn ông này mỗi lần gặp cô lại phê bình chuyện cô không sạch sẽ, trong lòng cô cảm thấy khá khó chịu.

“Beefsteak của cô!” Anh đi đến bên cạnh bàn làm việc, đặt hộp cơm giữ nhiệt xuống.

Là hộp cơm màu trắng xanh, màu sắc rất nhẹ nhàng, đáng yêu, sạch sẽ y hệt như anh.

Tô Mộc Hề lướt nhìn, đáy mắt dâng lên cảm xúc thất vọng: “Anh để tôi ăn beefsteak do chính tay anh làm?”

Tự làm thì làm sao có thể bằng được nhà hàng Pháp chứ???

“Cô có thể nếm thử. Nếu như cô không thích, ngày mai tôi đưa cô đến nhà hàng Pháp!” Cố Dĩ Bạch ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối.

Cố Dĩ Bạch làm pháp y, tiền lương không cao, dĩ nhiên không thể nào mời nổi cô đi ăn beefsteak ở nhà hàng Pháp cả nửa tháng trời, nên mới quyết định tự tay nấu.

Tô Mộc Hề bĩu môi một cái, mở hộp cơm ra. Trong nháy mắt, mùi vị bò beefsteak tỏa hương thoang thoảng.

“Chín bảy phần, Giang Tín Chi nói cô thích kiểu này!” Cố Dĩ Bạch nhìn cô không chớp mắt.

Cố Dĩ Bạch lôi một chiếc khay, một bộ dao nĩa, còn có ly pha lê cao cổ và một bình vang đỏ, sau đó từ từ cắt beefsteak thưởng thức. Ăn miếng thứ nhất, vị thịt tươi mới, hương thơm ngào ngạt ... Rất ngon!

“Làm ngon hơn Giang Tín Chi!” Tô Mộc Hề khen ngợi, rồi cầm cúi ăn hết phần bò.

Ăn xong, cô vỗ vỗ bụng nhỏ, ợ một tiếng no nê.

“Được rồi! Tôi ăn xong rồi, anh có thể về!” Tô Mộc Hề nói với Cố Dĩ Bạch, ánh mắt vẫn còn lấp lánh ánh sáng.

Cố Dĩ Bạch thu dọn hộp cơm, dọn khay thức ăn dùm Tô Mộc Hề rồi mới rời đi.

*

Cố Dĩ Bạch mời Tô Mộc Hề ăn đến ngày thứ tư, Giang Tín Chi tìm đến.

“Mộc Mộc, tớ mời cậu đi ăn beefsteak! Hôm nay nhà hàng Pháp có món mới!” Giang Tín Chi phấn khởi.

Tô Mộc Hề tựa lưng vào thành ghế, hai chân gác lên bàn, mắt cũng không thèm mở ra nhìn: “Không đi!”

“Tại sao?” Giang Tín Chi khó hiểu.

“Lưu lại qua tháng sau đi! Tháng này đã có người bao ăn beefsteak rồi!” Tô Mộc Hề đáp, cũng không có ý định giấu anh ta: “Chính là đồng nghiệp của cậu, Cố Dĩ Bạch. Anh ấy nhờ tớ giúp, lấy nửa tháng beefsteak làm thù lao.”

“Cậu ấy nhờ cậu giúp?” Giang Tín Chi kinh ngạc.

Tô Mộc Hề gật đầu, thả hai chân đang đặt trên bàn xuống, ngồi ngay ngắn.

“Cậu ấy nhờ cậu việc gì? Cậu giúp thế nào? Hai người có quen nhau sao?” Giang Tín Chi hỏi liên tiếp, trong lòng anh ta có phần bất an, thậm chí có chút đổ kị.

“Không quen! Tớ chỉ quen cậu nhất!” Tô Mộc Hề thản nhiên trả lời, “Nhưng nhờ giúp việc gì, tớ không thể nói cho cậu, đây là chuyện riêng tư của khách hàng.”

Lúc này Giang Tín Chi mới yên tâm, ngồi nán lại một chút thì Cố Dĩ Bạch đến.

“Dĩ Bạch, gần đây cậu rảnh lắm sao?” Giang Tín Chi chào hỏi.

“Cũng không bận lắm!” Cố Dĩ Bạch vừa nói vừa đem hộp cơm đặt trước mặt Tô Mộc Hề.

Tô Mộc Hề vùi đầu ăn, không để ý đến hai người đàn ông. Giang Tín Chi vẫn ngồi yên chờ cô ăn xong, khoảng thời gian đó anh ta cũng không nói một lời.

Như thường lệ, Cố Dĩ Bạch thu hộp cơm, giúp cô dọn khay ăn, rửa sạch rồi mới rời đi.

Chờ Cố Dĩ Bạch đi khỏi, Giang Tín Chi đề nghị được đưa Tô Mộc Hề về nhà. Có người chở về miễn phí, ngu gì không đồng ý; huống chi Tô Mộc Hề chưa bao giờ khách sáo với Giang Tín Chi.

TRUY HỒN - HIỆN TRƯỜNG TỘI ÁC

Đường Huyền
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tôi Tên Mặc Nam Tuần

Hôm nay thời tiết cực kỳ khó chịu, Tô Mộc Hề đóng cửa sớm, theo thói quen đi đến nhà hàng Pháp. Đến nơi cô mới nhớ ra tháng này được Cố Dĩ Bạch bao. Nhưng bây giờ đã đặt mông ở đây, bỏ đi không được.

Bên ngoài trời bắt đầu mưa, mưa rơi xối xả.

Tô Mộc Hề liếc nhìn đồng hồ: 4 giờ 40 phút.

Căn cứ vào thời gian này cô suy tính một cách cẩn thận: từ Cục cảnh sát đến cửa tiệm của cô mất khoảng mười lăm phút; do vậy, bây giờ Cố Dĩ Bạch đang chuẩn bị xuất phát, nhưng trời mưa to thế này nên chắc chắn anh ấy sẽ không đi.

Nghĩ đến đây, cô hoàn toàn an tâm dùng hết phần beefsteak của mình.

Mấy ngày nay đều ăn beefsteak do Cố Dĩ Bạch làm, tuy ngon nhưng hoàn cảnh làm sao sánh bằng tại nhà hàng Pháp chứ, cô rất hưng phấn, thưởng thức trọn một bữa mỹ vị.

Cô nán lại nhà hàng một lúc, đợi trời tạnh mưa mới tính tiền đi về.

Bước khỏi nhà hàng Pháp điện thoại cô vang lên, Tô Mộc Hề rút ra nhìn, là điện thoại của Cố Dĩ Bạch.

“Tô Mộc Hề, là tôi, Cố Dĩ Bạch!” Trong điện thoại truyền đến thanh âm thanh trong của anh.

“Biết!”

“Cô còn ở trong tiệm sao?”

“Không! Nghỉ rồi!” Vừa nói cô vừa tra khóa vào chiếc xe đạp điện, rồi leo lên xe: “Ngày hôm nay tôi ăn rồi. Trời mưa, anh khỏi đi, ngày hôm nay không tính”

“Cám ơn!” Cố Dĩ Bạch đáp lời, sau đó cúp điện thoại.

Tô Mộc Hề cũng không nghĩ ngợi nhiều, đạp xe về nhà.

*

Ngày hôm sau, Dương Chu Văn, thư ký của chủ tịch tập đoàn Vĩnh Chính lại đến cửa tiệm của cô.

“Chủ tịch Lôi nhanh như vậy đã có món đồ cổ mới ư?” Tô Mộc Hề kinh ngạc.

Lôi Vĩnh Chính, chủ tịch tập đoàn Vĩnh Chính tuy rằng yêu thích đồ cổ, nhưng yêu cầu của ông ta rất khắt khe. Hai hôm trước mới đến, ngày hôm nay lại đến ... tần suất này, có phần hơi cao.

“Vâng, phải!” Dương Chu Văn cười cười, “Tuy nhiên, hàng lần này hơi lớn, không mang đến đây được, nên muốn mời cô Tô qua đó một chuyến.”

Tô Mộc Hề có thể hiểu. Đồ cổ có kích thước lớn, di chuyển một quãng đường dài dĩ nhiên sẽ hơi phiền phức. Thay vì tốn công tốn sức mang đến tiệm cô, chẳng bằng chính mình tự đến đó một chuyến.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Tô Mộc Hề đứng dậy, đi ra ngoài: “Vậy thì đi thôi!”

Tô Mộc Hề cùng Dương Chu Văn lên xe, ra khỏi con hẻm nhỏ yên tĩnh, đến nơi đô thị phồn hoa.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng chan hòa, xe cộ qua lại không ngừng.

“Chủ tịch vẫn luôn nhắc đến cô Tô, khen cô là một chuyên gia giám định đồ cổ hiếm thấy. Lúc nào rảnh, có thể mời cô dùng bữa không?” Dương Chu Văn vừa lái xe vừa nói chuyện.

“Không cần!” Tô Mộc Hề không chút đắn đo, trực tiếp từ chối.

Nụ cười trên gương mặt Dương Chu Văn cứng đờ, ngừng một lát: “Cô Tô, người mà chủ tịch chúng tôi ưu ái ... không có nhiều.”

“Chủ tịch Lôì thực sự cất nhắc tôi. Tôi chỉ là kiếm ăn thôi, không cầu mong gì khác.” Tô Mộc Hề uyển chuyển. Xác thực đúng như lời Tô Mộc Hề nói, cô kiếm ăn, còn có thể nói .. hết ăn rồi lại uống. Làm gì có cái tài chuyên gia giám định đồ cổ gì đó, cô chỉ có ‘năng lực đặc biệt’ hơn người thường một chút mà thôi.

Dương Chu Văn không nói nữa, xe phóng nhanh trên đường, hai bên đường dần thưa thớt.

“Đây là đi đâu?” Tô Mộc Hề nhìn ra ngoài cửa xe, con đường này đi về phía núi, nơi đó khá vắng vẻ, không có ai.

“Chủ tịch mới mua một ngôi biệt thự mới ở sườn núi, hàng đặt ở đó!” Dương Chu Văn giải thích.

Xe đi hướng về phía triền núi, cây cối càng ngày càng nhiều, che khuất bầu trời. Bóng râm dày đặc khiến nhiệt độ ở đây mát mẻ hơn rất nhiều.

Đường lên núi khá xa, Tô Mộc Hề ngáp một cái, cũng đúng lúc này chiếc xe dừng lại.

“Sao vậy?” Tô Mộc Hề ngay lập tức tỉnh ngủ.

Tô Mộc Hề ngồi phía sau lưng Dương Chu Văn, nhìn sống lưng thẳng tắp của anh ta, không nhúc nhích.

“Thư ký Dương?” Tô Mộc Hề lại gọi một tiếng.

Dương Chu Văn xoay người, hướng về cô nở nụ cười, Tô Mộc Hề càng nhìn càng hoảng sợ ... Làm sao nụ cười ấy lại quen như vậy?

“Anh là ai?” Tô Mộc Hề cảnh giác. Cô dám khẳng định, người trước mắt tuyệt đối không phải Dương Chu Văn.

Dương Chu Văn đột nhiên rùng mình một cái, trong nháy mắt đã chuyển sang ngồi bên cạnh Tô Mộc Hề.

Tô Mộc Hề đổ mồ hôi lạnh, một giây sau liền mở cửa muốn xuống xe. Nhưng cửa xe đóng chặt, cô không tài nào mở ra được.

“Đừng lo lắng bé yêu!” Hảns đổi giọng ... một thanh âm nhẹ nhàng, ôn nhu, tựa như lông bàn chải, cọ qua cọ lại trái tim của Tô Mộc Hề.

“Là người!” Tô Mộc Hề khiếp sợ. Cố Dĩ Bạch nói hảns sẽ không xuất hiện, nhưng hiện tại hảns đã xuất hiện lại còn xuất hiện ngay trong đời thực.

Hóa ra Cố Dĩ Bạch lừa cô ư? Thế nhưng, đây không phải là lúc nghĩ nhiều như vậy, trước mắt cô cần phải tìm cách rời khỏi đây.

“Là tôi!” Hảns khẽ cười, chậm rãi đến gần Tô Mộc Hề: “Không ngờ em vẫn nhận ra tôi, tôi rất vui!”

“Rốt cục người muốn gì?” Tô Mộc Hề trợn tròn mắt.

Hảns khoát khoát tay, “Không làm gì, chỉ muốn nhìn em một chút!”

Tô Mộc Hề hít sâu một hơi, tâm trạng dần bình tĩnh: “Ta và người không quen biết, tại sao cứ quẩn lấy ta?” Tô Mộc Hề tự hỏi mình chẳng làm điều

gì ác, tại sao lại dính phải thứ không sạch sẽ.

“Tôi nghĩ tôi và em có quen!” Hãn nghiêm giọng, “Tôi tên Mạc Nam Tuần!”

“Thật sao?” Tô Mộc Hề không thể tin nổi.

Mạc Nam Tuần nở nụ cười: “Em còn muốn thế nào nữa?”

Tô Mộc Hề vuốt mặt, cứ nói là Mạc Nam Tuần, quỷ cũng chẳng tin.

“Được rồi! Chúng ta có quen biết, có thể đi được rồi chứ?” Cô cố gắng ép ra một nụ cười gượng gạo.

“Chưa được!” Hãn dịch dịch mông, nhích sát vào Tô Mộc Hề, đưa tay ra muốn chạm đến người cô.

Tô Mộc Hề không thể tránh, đôi mắt nhìn hãn chăm chăm, cả người căng cứng.

Ngay khi Mạc Nam Tuần chạm vào cô, dây chuyền bạch ngọc đột nhiên phát ra ánh sáng nóng rực, cực kỳ chói mắt.

Tô Mộc Hề bị lóa sáng, không thể mở mắt.

Mạc Nam Tuần cảm giác bàn tay nóng hổi, như đụng phải miếng thiếc bị hun nóng, hãn hét lớn, rút tay về, sau đó ngay lập tức biến mất.

Khi Tô Mộc Hề mở mắt ra, trong xe không có một người nào, hãn biến mất rồi.

Cô lấy lại bình tĩnh, cô vội vàng lái xe rời khỏi ngọn núi. Hôm nay là ngày chó táp, chẳng làm ăn được gì hết.

Tô Mộc Hề thi lấy bằng lái xe xong thì chẳng chạy được mấy lần, toàn dùng xe đạp. Vì thế cô chạy xe chậm rì rì, đụng đầu này, va đầu kia, mất khá nhiều thời gian.

Về đến cửa tiệm đã gần sáu giờ.

Cô tháo dây an toàn, thở phào nhẹ nhõm, rồi mới bước xuống xe.

Cố Dĩ Bạch tay cầm hộp cơm, tay kia chấp sau lưng, dáng đứng thẳng tắp trước cửa tiệm.

Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, khuôn mặt tuấn tú, chỉ có điều ... trên gò má trái có vết bầm. Trông thấy Tô Mộc Hề, anh nở nụ cười, tiến về phía trước: “Còn tưởng cô nghỉ rồi?”

“Có chút việc!” Tô Mộc Hề mở khóa: “Chờ bao lâu?”

Cố Dĩ Bạch theo cô vào trong: “Vừa đến!”

TRUY HỒN - HIỆN TRƯỜNG TỘI ÁC

Đường Huyền
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hẳn Lại Xuất Hiện

Cố Dĩ Bạch đặt hộp cơm lên bàn: “Đi đâu, còn lái xe? Chiếc xe bị va hỏng, tai nạn?”

Chuyện này không nhắc tới không sao, vừa nhắc đến Tô Mộc Hề liền xù lông.

“Chuyện lần trước chứ sao, hẳn lại xuất hiện!” Tô Mộc Hề cố gắng nén lửa giận bùng phát: “Không phải anh nói hẳn sẽ không xuất hiện?”

“Trong tình huống bình thường là như vậy!” Vừa nói anh vừa mở hộp cơm, “Nếu hẳn xuất hiện nhiều lần, khả năng hẳn cảm thấy có hứng thú với cô. Điều này, tôi không thể khống chế được. Tôi chỉ có thể đảm bảo, hẳn không cách nào tới gần.”

Hộp cơm mở ra, Tô Mộc Hề có thể ngửi được mùi beefsteak ngào ngạt, bao nhiêu buồn phiền quét sạch sành sanh.

Đối với Tô Mộc Hề mà nói, không có beefsteak thì chẳng thể giải quyết được vấn đề nào hết.

“Mặt anh sao vậy?” Tô Mộc Hề ngẩng đầu, chú ý đến vết bầm tím trên mặt anh.

“Không cần thận đụng trúng, không cần lo lắng.” Ngữ khí Cố Dĩ Bạch nhàn nhạt, ngồi đối diện, ánh mắt chăm chú nhìn cô ăn.

Tô Mộc Hề khẽ thở dài một hơi. Trên đời cô có ba cái yêu nhất: Bò là số một, thứ hai là tiền, soái ca chiếm vị trí thứ ba.

Nhìn bộ dáng cực kỳ xuất sắc của Cố Dĩ Bạch, hiện tại có vết bầm tím Tô Mộc Hề không tránh khỏi đau lòng. Cô mở ngăn kéo, lấy ra một chai dầu xoa bóp Vân Nam đưa cho anh: “Tan máu bầm.”

“Không cần!” Cố Dĩ Bạch từ chối.

Lòng tốt bị khước từ, Tô Mộc Hề cảm giác khó chịu, cô ném chai dầu vào trong ngăn kéo: “Quên đi!”

Rồi tiếp tục ăn beefsteak, không thèm chú ý đến anh.

“Tô Mộc Hề!” Anh đột nhiên gọi cô.

Tô Mộc Hề ừ một tiếng.

“Tôi gần đây khá bận, bắt đầu từ ngày mai, Giang Tín Chi giúp tôi đưa beefsteak, được không?” Anh thăm dò.

“Được!” Tô Mộc Hề thoải mái đáp ứng. Ai đưa không quan trọng, chỉ cần có beefsteak là được.

“À ... Anh có biện pháp khiến hăn không thể xuất hiện không? Nếu được, nửa tháng beefsteak không tính nữa.” Tô Mộc Hề giương mắt nhìn anh, ánh mắt chờ mong.

Cố Dĩ Bạch lắc đầu: “Tôi chỉ có biện pháp khiến hăn không cách nào lại gần cô. Còn việc hăn xuất hiện hay không là chuyện của hăn, tôi không thể điều khiển ý nghĩ của hăn.”

Tô Mộc Hề cảm thấy thất vọng, ăn nốt miếng beefsteak cuối cùng, dọn dẹp khay ăn.

Ăn uống no nê, Tô Mộc Hề chậm rãi đóng cửa tiệm, ra về.

Nhìn thấy chiếc xe ô-tô màu đen đậu ở đây, nhất thời lại cảm thấy khó khăn.

Xe này là xe của thư ký tập đoàn Vĩnh Chính, bây giờ Dương Chu Văn đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, xe của anh ta chỗ này, lẽ có chuyện gì, điều tra, cô là đối tượng tình nghi lớn nhất. Then chốt, cô còn đụng hỏng xe, loang loang lỗ lỗ. Nếu như phải bồi thường cô khẳng định mình đền không nổi.

Tô Mộc Hề vuốt cằm, ngẫm nghĩ một hồi, sau đó cầm chìa khóa xe, lái đi.

Sắc trời nhập nhoạng, Tô Mộc Hề cho xe queo vào một cò đường ít dân cư, đậu dưới một tán cây. Cô lấy khăn lau vôn tay trên bánh lái, lấy đi camera ghi lại hành trình, rồi rời khỏi.

Tô Mộc Hề vào nhà vệ sinh công cộng, ngâm chiếc camera vào trong nước, đợi nó hỏng rồi mới ném vào thùng rác. Bây giờ mới yên tâm bỏ đi.

Xong xuôi mọi chuyện, trời đã tối đen. Về đến nhà cô tắm rửa sạch sẽ, lên giường ngủ sớm.

*

Tô Mộc Hề ngủ thẳng giấc đến chín giờ sáng hôm sau, ăn sáng qua loa rồi chạy qua cửa tiệm. Không lâu sau có người đến.

Người đó chính là Dương Chu Văn.

“Cô Tô! Ngày hôm qua vốn dĩ phải đến đây gặp cô, còn tưởng rằng đã mời được cô. Ai dè chỉ là do tôi nằm mơ. Lúc tôi tỉnh dậy, bị ông chủ mắng cho một trận. Nên hôm nay tôi đến đây muốn mời cô đi một chuyến, gần

đây chủ tịch mới có được món đồ cổ khá lớn!” Dương Chu Văn vẻ mặt ái ngại, thái độ cẩn trọng từng li từng tí. Tô Mộc Hề khiếp sợ: “Anh ngủ cả ngày hôm qua!”

“Đúng! Nhưng không hiểu sao tôi có cảm giác thật sự mình đã đến đây mời cô đi, không ngờ chỉ là mơ!” Dương Chu Văn dờ khóc dờ cười.

Tô Mộc Hề gật gật đầu, cũng không đề cập lại chuyện này, làm như không biết: “Được! Chủ tịch có món đồ cổ gì?”

Cô đứng dậy, theo Dương Chu Văn ra ngoài.

“Là một con ngựa bằng gỗ đời Đường, chủ tịch rất thích!” Dương Chu Văn trả lời.

Tô Mộc Hề liếc nhìn chiếc xe kia, giống y đúc chiếc xe xấu số ngày hôm qua, ngay cả bảng số xe cũng y hệt.

Sau khi lên xe, Dương Chu Văn cẩn thận lái xe ra ngoài.

Con hẻm này rất nhỏ, có thể lái vào nhưng con đường trở ra rất khó lái.

Tô Mộc Hề được mời đến phòng làm việc của tập đoàn Vĩnh Chính.

Lôi Vĩnh Chính đang ngồi ở đó thường thức con ngựa gỗ ông ta vừa mua được, ánh mắt si mê, nụ cười đặc ý. Có thể thấy ông ta rất rất thích trò chơi đồ cổ này.

“Cô Tô đến rồi!” Trông thấy Tô Mộc Hề, Lôi Vĩnh Chính càng thêm hưng phấn.

Tô Mộc Hề khẽ mỉm cười, liếc nhìn con ngựa gỗ đời Đường.

Đây là tượng một con chiến mã, chân phải trước khẽ nhấc, chân trái sau thẳng, chân còn lại hơi cong. Hình dáng của con ngựa khá sống động, màu

sắc rực rỡ, đánh mạnh vào thị giác người xem.

Tô Mộc Hề cảm thán sự tinh xảo của người xưa.

Con ngựa gốm đời Đường này được bảo tồn hoàn hảo, lại còn tựa như thật, khó trách Lôi Vĩnh Chính lại thích đến mức này.

“Cô Tô, mời cô giám định một chút!” Lôi Vĩnh Chính lên tiếng.

Tô Mộc Hề bắt tay ngay vào công việc, trong vòng mười lăm phút đã có thể xác định được là hàng thật.

Lôi Vĩnh Chính quả nhiên ra tay hào phóng, trả không ít tiền, tâm trạng Tô Mộc Hề sung sướng trở lại.

Vào trong thang máy của tập đoàn Vĩnh Chính, ngay khi cánh cửa chuẩn bị đóng lại, Dương Chu Văn tiến vào.

“Thư ký Dương, một mình tôi đi về là được, không cần anh đưa!” Tô Mộc Hề đang vui vẻ, không dự tính về tiệm, muốn đi dạo trong thành phố vài vòng.

“Mộc Mộc, tôi cũng muốn ở cùng em một lúc!” Giọng điệu của Dương Chu Văn thay đổi, nở nụ cười.

Tô Mộc Hề kinh sợ ... Hẳn lại đến rồi.

Kinh hãi quá nhiều lần, Tô Mộc Hề tựa chùng đã quen, lần này mau chóng lấy lại được bình tĩnh.

“Mạc Nam Tuần đúng không?” Tô Mộc Hề đánh giá, hẳn vẫn còn mang diện mạo của Dương Chu Văn, nhưng khí chất hoàn toàn thay đổi. Nụ cười phóng đảng, nghiêng người dựa vào thang máy, ánh mắt hoa đào nhìn Tô Mộc Hề.

Mạc Nam Tuần gật đầu, Tô Mộc Hề cười cười: “Nghe nói cô hồn dã quý không thể xuất hiện vào ban ngày, trừ khi bám được vào người thường. Quả thực là đúng như vậy!”

“Không! Tôi có thể xuất hiện vào ban ngày, không chỉ có vậy, còn có thể xuất hiện dưới ánh mặt trời.” Mạc Nam Tuần phủ quyết.

Tô Mộc Hề run run: “Thật chứ?”

Một giây sau, Dương Chu Văn ngã xuống sàn thang máy, bên cạnh cô có thêm một người.

Một người đàn ông đẹp như tranh vẽ, mặc trang phục đen, hai tay đút túi quần. Hắn rất cao, cúi đầu xuống nhìn Tô Mộc Hề, nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi.

“Em không tin có thể thử một chút!” Hắn trả lời.